

Scrisoare Duhovnicescă

MITROPOLIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ
PENTRU GERMANIA, EUROPA CENTRALĂ ȘI DE NORD

ANUL XVII, NR.5(193)/2013

BULETIN DE INFORMAȚII

MAI 2013

ISUS HRISTOS CEL ÎNVIAT - SALVAREA NOASTRĂ PRIN BISERICĂ

**Iubiți credincioși,
Hristos a înviat!**

După ce ne-am ostenit fiecare în perioada Postului Mare să ne apropiem mai mult de Dumnezeu prin înfrânare de la mâncare și băutură, prin spovedanie și împărtășirea cu Trupul și Sângele Domnului, ne bucurăm astăzi de marea Sărbătoare a Învierii Mântuitorului nostru Iisus Hristos, zi în care „prăznuim omorârea morții, sfărâmarea iadului și începătura unei noi vieți, a vieții celei veșnice”, cum cântăm în aceste zile la slujba Utreniei.

Sărbătoarea Învierii se mai numește și „Paști”, cuvânt care vine din limba ebraică și care înseamnă „pasaj” sau „trecere”. Prin rânduială divină, Mântuitorul Iisus Hristos a suferit moartea pe cruce și a înviat tocmai când evreii sărbătoreau Paștile, care le aduceau aminte de eliberarea din robia egipteană, de trecerea minunată a poporului prin Marea Roșie și așezarea lui în Pământul Canaanului sau în Țara Făgăduinței.

Știm însă că toate evenimentele din Vechiul Testament au prefigurat și au prevestit evenimentele mântuitoare din Noul Testament. Noul Testament este împlinirea Vechiului Testament sau, cum spune Feriitul Augustin (sec IV): „Noul Testament în cel vechi se ascunde...”

Astfel Paștile evreești prefigurau și anunțau Paștile creștine, adică Învierea Domnului. Moise, care a eliberat pe evrei din robia egipteană, îl prefigura pe Mântuitorul Iisus Hristos Care a eliberat lumea întreagă din robia păcatului și a morții. Această robie a păcatului și a morții este adevărata robie a omului. Lipsa libertății exterioare nu poate suprima neapărat și libertatea interioară.

Deținuții de pe vremea comunistă, persecutați pentru credința lor, se simțeau mai liberi în închisoare decât cei din afara ei pentru că prin credință și rugăciune îl aveau pe Dumnezeu în inima lor. Iar cine-l are pe Dumnezeu în inima sa este liber, chiar dacă nu se bucură de

libertatea exterioară. Păcatul este singura realitate tristă care suprimă libertatea interioară a omului: „Adevărat, adevărat vă spun vouă că oricine săvârșește păcatul este rob păcatului” (Ioan 8, 34). Iar „plata păcatului este moartea” (Romani 6, 23). Păcatul ne înlănțuie sufletul, îl pervertește și degradează și ne conduce, încetul cu încetul, la moartea sufletească și apoi la moartea trupezască.

Din această robie a păcatului și a morții nu ne poate elibera nimeni decât singurul Dumnezeu, dacă avem credință în Mântuitorul Iisus Hristos Cel înviat, Biruitorul păcatului și al morții.

Trecerea evreilor prin Marea Roșie și intrarea în Pământul Făgăduinței simbolizau și ele Învierea Domnului. Așa precum Dumnezeu i-a scos pe evrei din Egipt și i-a trecut în chip minunat prin Marea Roșie, așezându-i în țara Canaanului adică în Pământul pe care L-a făgăduit lui Avraam, părintele poporului ales, tot astfel Mântuitorul Iisus Hristos, prin Învierea Sa, a trecut lumea de la moarte la viață, a scos-o din împărăția morții și i-a deschis porțile Împărăției Cerurilor.

În icoana Învierii, îl vedem pe Mântuitorul cum calcă în picioare porțile iadului și cu mâna Sa atotputernică scoate pe Adam și pe Eva cu tot neamul lor din împărăția întunericului și-i așeză în rai.

Iar biruința Domnului asupra păcatului și a morții se împărtășește prin Biserică tuturor oamenilor până la sfârșitul veacurilor. Biserica este Raiul de pe pământ sau „laboratorul Învierii”, cum o numește marele nostru teolog, Părintele Dumitru Stăniloae. În Biserică, prin Sfintele Taine

și rugăciunile care se fac aici de preoți și credincioși, fiecare din noi primim harul Învierii și devenim tot mai vii, mai autentici, mai plini de viața adevărată care vine de la Dumnezeu.

În Biserică, și numai în Biserică, primim iertarea păcatelor prin Taina Spovedaniei și ne hrănim cu Trupul și Sângele Domnului prin care ni se împărtășește viața lui Dumnezeu Însuși. De asemenea în Biserică și cu ajutorul Bisericii învingem bolile, durerile și necazurile de tot felul care sunt consecințele păcatelor noastre. Mai mult, prin Biserică biruim și moartea, ultimul vrășmaș al omului.

Astfel pentru omul credincios, care este legat trup și suflet de Biserică, moartea se transformă în Paște, adică în pasaj sau trecere la viața cea fără de sfârșit.

De aceea credinciosul nu se teme de moarte. Pentru el, moartea trupului este adormire în Domnul, trecere în Împărăția luminii. Aceasta este cea mai mare nădejde a noastră a creștinilor care suntem uniți cu Hristos și anume că viața noastră nu se sfârșește la mormânt, ci continuă în veșnicie alături de Dumnezeu, de Maica Domnului, de sfinți și de toți cei dragi ai noștri care au adormit întru credință.

Numai cei morți în păcat sunt lipsiți de comuniunea cu Dumnezeu pentru că nici pe pământ n-au căutat această comuniune. Aceștia se vor chinui veșnic, căci viața fără comuniunea cu Dumnezeu este un chin și aici pe pământ și în veșnicie. Toate ale lumii acesteia trec: frumusețea, bunăstarea, plăcerile, sănătatea, toate lucrurile după câte alergăm, zi de zi, fără să ne gândim că viața pământească este doar o pregătire pentru veșnicie. Lumea întreagă va trece într-o zi, când sfârșitul a toate va veni. De aceea Sf. Apostol Pavel ne îndeamnă să ne aducem mereu aminte că „nu avem aici (pe pământ) cetate stătătoare, ci o cătăm pe aceea ce va să fie” (Evrei 13, 14).

Ceea ce rămâne în veșnicie este sufletul nostru nemuritor, modelat de osteneala rugăciunii și înfrânării de la plăcerile și

poftele păcătoase și împodobit de faptele bune făcute semenilor noștri aflați în suferință și în lipsuri.

În cartea Apocalipsei citim: „Fericiți cei ce mor în Domnul! Da, grăiește Duhul, odihnească-se de ostenele lor, căci faptele lor vin cu ei” (14, 13). Această înseamnă că numai cei ce trăiesc în Domnul pot muri în Domnul, bucurându-se de viața cea fericită.

Cine trăiește departe de Dumnezeu, pentru că nu se roagă zilnic, pentru că nu cinstește ziua Domnului, adică duminica, prin participarea la Sf. Liturghie, cine trăiește în păcate, în desfrâu, necununat la Biserică, în ceartă și ură și nu se spovedește pentru ca să primească iertare de la Dumnezeu, acela nu va avea niciodată pace în inima sa și nu va afla odihnă nici după moartea sa.

De aceea suntem chemați să ne silim mereu să trăim aproape de Dumnezeu, să ne ferim de păcate și să împlinim voia lui Dumnezeu, străduindu-ne să fim buni ca și El, să iertăm pe toți cei care ne greșesc și să trăim în pace cu toți oamenii, începând cu cei din familia noastră.

Lubiți credincioși,

Trăim într-o lume tot mai zbuciumată, tot mai nesigură pentru că oamenii l-au uitat pe Dumnezeu, nu se mai roagă, nu mai

caută Biserica, nu mai țin tradițiile sfinte primite de la părinți și înaintași. Lumea de astăzi este tot mai ignorantă în ce privește credința. Cei mai mulți părinți și copii nu știu nimic despre credință, nu știu să se roage, să postească, să aibă o legătură vie cu Dumnezeu.

Și toate acestea pentru că nu ținem legătura constantă cu Biserica unde suntem introduși în Tainele credinței. Adeseori credința se reduce la unele obiceiuri cărora nu le înțelegem semnificația sau chiar la magie.

Îl căutăm pe Dumnezeu numai când avem necazuri și suntem nemulțumiți pentru că nu ni se împlinesc cererile imediat. Unii îl judecă pe Dumnezeu pentru că îngăduie să vină asupra lor atâtea încercări de parc-ar fi tocmai ei cei mai păcătoși din lume. Rari, extrem de rari, sunt aceia care pun necazurile și încercările lor asupra propriilor păcate și se întorc cu adevărat la Dumnezeu.

Noi toți trebuie să fim conștienți că suferim pentru păcatele noastre proprii. Să fim conștienți că orice păcat atrage după sine o suferință. Dacă am fi mai atenți cu noi înșine am observa imediat legătura dintre păcat și suferință. Dumnezeu îngăduie să suferim tocmai pentru ca să ne trezim din rătăcirea păcatului, să conștientizăm cât de păcătoși suntem și

să ne întoarcem la El, căutând Biserica și integrându-ne în viața ei. Numai când redescoperim Biserica și îndrăgim slujbele ei, încât nu ne mai putem lipsi de ele, suntem cu adevărat salvați.

Iisus Hristos Cel înviat Care ni se împărtășește prin Biserică este singura noastră salvare, singura noastră nădejde! La El să strigăm cu credință în orice necaz, în orice nevoie și durere! Și Dumnezeu ne va auzi. Căci El ne-a promis prin gura Psalmistului, zicând: „Striga-va către Mine și-l voi auzi pe el; cu dânsul sunt în necaz și-l voi scoate pe el și-l voi slăvi. Cu lungime de zile îl voi umple pe el, și-i voi arăta lui mântuirea Mea” (Psalm 90, 15-16). Punându-vă la inimă aceste cuvinte de învățătură în această preacinstită zi a Învierii, Vă binecuvântează pe toți: părinți și copii, tineri și vârstnici și mă rog Mântuitorului Hristos Cel înviat din morți să vă întărească credința, să vă dea dragoste de rugăciune și de viață curată, să vă rânduiască sănătate și toate cele de folos pentru viața aceasta și pentru mântuirea sufletului.

Al vostru de tot binele voitor și rugător către Domnul Cel înviat,

† Serafim

(Pastorală la Învieria Domnului, 2013)

Sfânta Liturghie – prezența lui Hristos în mijlocul nostru

În tradiția ortodoxă cultul divin public, prin frumusețea ceremoniilor, bogăția doctrinară și semnificația lui misticosimbolică, susține permanent legătura credincioșilor cu Dumnezeu, într-o continuă revărsare de binecuvântare și de har. Centrul cultului divin, în jurul căruia gravitează toate celelalte slujbe, îl constituie Sfânta Liturghie. Astăzi, o parte dintre semenii noștri, care sunt botezați și care se declară cu bucurie creștini, nu consacră timp suficient pentru participarea la slujbele bisericii, în general, și pentru Sfânta Liturghie, în special, și, în acest fel, nu cunosc și nu primesc binefacerea Sfintei Liturghii, lipsindu-se de mari daruri, care nu pot fi înlocuite cu nimic altceva.

Sfânta Liturghie, cea mai veche slujbă a cultului creștin, a fost întemeiată de Mântuitorul Însuși la Cina cea de Taină, binecuvântând pâinea și vinul, zicând: "Luați, mâncați, Acesta este Trupul Meu care se frânge pentru voi spre iertarea păcatelor... Beți dintru acesta toți, Acesta este Sângele Meu al Legii celei noi, care pentru

voi și pentru mulți se varsă spre iertarea păcatelor" (Matei 26, 26-28). Dacă la început a fost săvârșită sub diverse forme și denumiri, precum frângerea pâinii, Cina Domnului, binecuvântare, paharul binecuvântării, paharul Domnului, Sfânta Liturghie a fost expresia vieții de cult în Biserica primară (Fapte 2, 42-46).

Sfânta Liturghie este lucrarea în care, în chip real, primim pe Hristos sub forma pâinii și a vinului sfințite.

Sfânta Liturghie a constituit și constituie mijlocul de comuniune cu Mântuitorul Hristos. De aici reiese strânsa legătură cu istoria sfântă a vieții și lucrării Mântuitorului. Ea reproduce și actualizează în chip deplin jertfa de pe Cruce a Mântuitorului, care este centrul activității Sale de răscumpărare. Între jertfa Mântuitorului de pe Cruce și jertfa de pe altar este o adevărată identitate; este una și aceeași, căci și una, și cealaltă sunt săvârșite de Mântuitorul, materia ei este aceeași (Trupul și Sângele Mântuitorului), iar primitorul este Dumnezeu în Treime.

Deși este una și aceeași cu jertfa de pe Golgota, jertfa euharistică se deosebește prin faptul că ea este nesângeroasă, având înfățișarea văzută a pâinii și a vinului. Ea nu este un nou act de jertfă

fizică și dureroasă a lui Hristos, întrucât Hristos, odată înviat, nu mai moare. Actul, momentul în care se întâlnesc cele două jertfe, se identifică și se contopesc într-una singură, este prefacerea în Sfântul Trup și Sânge al Mântuitorului.

În slujba Sfintei Liturghii distingem două acte sau momente principale deosebite, în strânsă legătură unul cu altul. Pe de o parte, este jertfa prin care se sfințesc darurile, iar pe de altă parte, taina prin care se sfințesc credincioșii, prin împărtășirea efectelor jertfei.

Sfânta Liturghie și Jertfa Euharistică sunt o formă de prelungire în timp, de actualizare sau de perpetuare în mijlocul nostru a prezenței lui Hristos, Cel jertfit odată pentru totdeauna, reprezintă multiplicarea în timp și spațiu a jertfei Lui și prilej de aplicare personală a roadelor jertfei. Prin aceasta, ea devine spațiul consacrat în care Mântuitorul se află veșnic împreună cu noi și prin care își împlinește făgăduința făcută ucenicilor: "Iată Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului" (Matei 28, 20).

Cu toate aceste precizări, nu dorim să nu amintim, succint, desigur, că prezența Mântuitorului Hristos în cadrul Sfintei Liturghii ne este indicată (relevantă) în mai

multe momente ale ei. Iată câteva dintre ele:

a) Fericitățile, desprinse din Predica de pe Munte, reprezintă începutul lucrării publice a Mântuitorului și arată căile de intrare în Împărăția cerurilor;

b) Vohodul Mic simbolizează epifania Domnului în lume (botezarea în Iordan și începerea propovăduirii);

c) Sfânta Evanghelie, care cuprinde viața și faptele Lui pe pământ, Îl întruchiează pe Însuși Mântuitorul Hristos. De aceea se și cântă "Veniți să ne închinăm și să cădem la Hristos...";

d) Lumânarea purtată înaintea Evangheliei simbolizează lumina spirituală adusă de Mântuitorul;

e) Citirea Evangheliei închipuie arătarea deplină a Mântuitorului în lume; prin glasul slujitorului ne grăiește Însuși Iisus Hristos. Nu întâmplător se cântă "Slavă Ție, Doamne, slavă Ție!", prin cântare adresându-ne direct Domnului Însuși;

f) Vohodul Mare are o dublă semnificație: ultimul drum făcut de Domnul înainte de Patima și moartea Sa, din Betania la Ierusalim; alaiul funebru de la răstignirea la îngroparea Domnului. Sfântul Disc simbolizează patul (nășălia) pe care a fost purtat Trupul Său, după coborârea de pe Cruce. În același context, Proscomidarul simbolizează locul răstignirii, Altarul și Sfânta Masă - grădina în care era săpat mormântul, în timp ce Sfântul Antimis simbolizează mormântul Domnului;

g) Sărutarea păcii (a împăcării, a dragostei) este manifestarea frățietății între preoți și, totodată, mărturisirea prezenței lui Hristos: "Hristos în mijlocul nostru. Este și va fi. Totdeauna, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin".

Părintele Dumitru Stăniloae evidențiază rolul de Mijlocitor al Mântuitorului în Sfânta Liturghie, zicând: "Însuși Hristos Se roagă în preot pentru credincioși, Se adresează lor, adună rugăciunile și darurile poporului, unindu-le cu ale Sale. Hristos învață, prin preot, în Evanghelie, preface darurile credincioșilor în Trupul și Sângele Său, îi unește pe credincioși cu Sine în Sfânta Împărtășanie pentru a-i prezenta ca fii plini de Duhul Sfânt Tatălui".

"Nu există altceva mai de folos nouă și mai iubit de Dumnezeu ca Jertfa aceasta, pentru că este lucrarea Lui, a Mântuitorului, și înnoirea oamenilor și părtășie a Lui cu noi. Deci, mai presus decât toată rugăciunea și lauda, se cade a ne griji de lucrarea aceasta a Liturghiei, căci pentru ea este toată rugăciunea și de cele mai multe ori în zilele vieții noastre pe ea s-o săvârșim" (Sfântul Simeon al Tesalonicului). Participarea la Sfânta Liturghie și la viața liturgică a Bisericii este semnul creștinătății noastre și ex-

presia apartenenței la Biserică. Vom putea avea o participare reală, conștientă și luminată, asemenea primilor creștini, doar în măsura în care vom pătrunde în sensul, scopul și rostul ei în viața noastră. Pentru unii dintre noi participarea la Sfânta Liturghie se concretizează prin aducerea darurilor de pâine și de vin, prin oferirea răspunsurilor liturgice, pentru alții prin împărtășirea frecventă cu Sfintele Taine, prin promovarea rugăciunii comune a Bisericii, prin primirea Cuvântului dumnezeiesc etc. Orice motiv invocat de a nu participa la Sfânta Liturghie este o încercare de a-L evita pe Hristos, de a te feri de Hristos, căci El este prezent, unit cu toți în Euharistie.

Pr. drd. Sorin Lungoci

Săptămâna Luminată

Săptămâna care urmează praznicului Învierii Domnului este numită Săptămâna Luminată. În vechime, Botezul era săvârșit în noaptea de Paști. Cei botezați erau numiți "luminați" și purtau haine albe în toată săptămâna de după Paști... Dacă privim mai adânc, putem mărturisi că în această perioadă toate s-au umplut de lumina sfântă a Învierii Domnului. Să ne amintim că în noaptea Sfințelor Paști, se sting în biserică toate luminile. Numai candela de pe Sfânta Masă din Sfântul Altar rămâne aprinsă. Spațiul întunecos este chipul morții și al iadului în care a coborât Hristos cu sufletul Său. Candela aprinsă de pe Sfânta Masă este sufletul viu și îndumnezeit al Mântuitorului coborât la iad.

Preotul adresează chemarea "*Veniți să primiți lumina!*" tuturor, nu doar anumitor persoane. Pe toți ne cheamă să facem trecerea de la întunericul morții, la lumina vieții veșnice. Iar această trecere este exprimată prin aprinderea tuturor lumânărilor de la o singură lumânare. De aceea Biserica vestește de Sfintele Paști: "*Acum toate s-au umplut de lumină: cerul și pământul și cele de sub pământ*". Iată de ce Biserica numește această săptămână ca fiind Săptămâna Luminată. Ea ne cheamă să purtăm în noi lumina Învierii lui Hristos și în această lumină să ne îmbrățișăm unul pe altul și să zicem fraților și celor ce ne urăsc pe noi.

În Săptămâna Luminată, zilele de miercuri și vineri sunt zile cu "harti". Biserica ne oferă dezlegare la mâncărurile de dulce datorită Învierii Domnului. ... De la Învierea Domnului și până la Rusalii, nu se fac metanii, ci doar închinăciuni.

Începând din Duminica Sfințelor Paști și până la Înălțarea Domnului, la Liturghie se cântă Axionul Paștilor: "*Îngerul a*

strigat ...", iar credincioșii se saluta cu cuvintele: "*Hristos a înviat!*" și răspund: "*Adevărat a înviat!*"

În Săptămâna Luminată nu se citește Psaltirea. În această săptămână nu se fac parastase pentru cei trecuți la cele veșnice. Amintim că începând cu praznicul Întrării Domnului în Ierusalim, Biserica nu mai face slujbe speciale pentru cei adormiți. Aceste slujbe sunt reluate după Duminica Tomii. Acest lucru nu înseamnă că ei sunt dați uitării. Să nu pierdem din vedere că Biserica îi pomeneste pe aceștia în cadrul oricărei Sfinte Liturghii.

...

Adrian Cocosila

Proiectul „BURSE PENTRU COPII SARACI DIN MOLDOVA“

Mitropolia noastră, recunoscută de statul german cu cel mai înalt statut pe care-l poate avea o instituție bisericească, acela de „Körperschaft des öffentlichen Rechtes” a demarat Proiectul „Burse pentru copii săraci din Moldova” cu scopul de ajută lunar cu suma de 25 de Euro un număr cât mai mare de copii din județele Vaslui și Botoșani care trăiesc sub limita sărăciei. În acest sens, prin Mânăstirea Popăuți din Botoșani (Arhim. Ioan Harpa) și prin Parohia „Pogorârea Sfântului Duh” din Negrești-Vaslui (Pr. Ioan Cucu) am întocmit fișa socială a unui număr de 100 de copii (fișele pot fi consultate la Precucernicii Preoți Parohi) și am deschis un cont special dedicat exclusiv acestui scop. Bani adunați în acest cont special vor fi virajați lunar în conturile celor două instituții bisericești: mânăstirea Popăuți și parohia din Negrești care la rândul lor îi vor vira magazinelor de unde copiii burșieri își cumpără cele necesare - în afară de țigări și alcool - pe bază de bonuri. În felul acesta suntem siguri că banii vor fi folosiți cum trebuie. Facem un apel la toți credincioșii Mitropoliei și la toți oamenii de bine să susțină acest Proiect, fie prin sume regulate, fie prin donații sporadice. Bani vor fi virajați în contul:

Rumänische Orthodoxe Metropolie (KdöR)
KontoNr.: 40 116 78 04
BLZ: 750 903 00
Scop: „Spende für Kinder in Rumänien“

Pentru cei din afara Germaniei:

Rumänische Orthodoxe Metropolie (KdöR)
IBAN: DE 47 7509 0300 0401 1678 04
BIC: GENODEF1M05

Bunul Dumnezeu să primească jertfa fiecăruia pentru cei vii și pentru cei morți, mai cu seamă pentru copiii nenăscuți!

Mitropolitul Serafim

Culorile Învierii

A fost odată un bob de grâu. Lipsit de griji și fericit, locuia împreună cu familia lui într-un sac mare de cânepă.

Sacul, la rândul lui, stătuse toată iarna în camera unui țaran harnic.

Acum, când primăvara cu adierea ei blândă și caldă trezi la viață întreaga suflare, țăranul nostru prinse boii la car, ridică sacul în car și porni pe câmp, la semănat.

Bobul nostru fu trezit de hurducăturile carului tras de boi ce se apropia de tarlaua proaspăt arată. Bobul nu pricepu ce se întâmplă, așa că se hotărî să aștepte cu răbdare.

O mână puternică dezlegă gura sacului, luă un pumn de boabe și le azvârli voios în vânt. În curând îi veni rândul și micului nostru bob plâpând. El simți cum zboară între cer și pământ, apoi căzu într-un loc umed și strâmt.

Tare întunecos și rece era aici. A privit de jur-împrejur, și-a strigat frații, prietenii ... nimeni nu l-a auzit, nimeni nu i-a răspuns. Singur și trist, bobul se închise în căsuța lui. Un spin vântat se apropie de bob și-i zise:

„În Pământ ai ajuns, în Pământ vei muri, Soarele nu-l vei privi!”

Un strop de ploaie îl încurajă să nu-și piardă nădejdea. Și în timp ce stropul îl mângâia duios, bobului îi căzu mantia de pe umeri și începu să se înalțe. Dar o piatră stătea în calea lui și oricât a încercat el s-o împingă, n-a reușit.

Spinul cel vântat s-a apropiat din nou de bob și i-a zis:

„În Pământ ai ajuns, în Pământ vei muri, Soarele nu-l vei privi!”

O cârțiță tocmai se trezise din lungul somn de iarnă și căuta ceva de mâncare. Ea trecu chiar prin fața bobului și dădu piatra cea mare la o parte.

Văzând drumul liber, bobul continuă să

se înalțe. În scurt timp ajunse la un strat de pământ argilos prin care nu reușea să străbată.

Spinul cel vântat se apropie din nou și șopti:

„În Pământ ai ajuns, în Pământ vei muri, Soarele nu-l vei privi!”

Bobul stătea descurajat. Să se întoarcă? Nu era chip. Să meargă mai departe? Nu avea destulă putere.

Dar, ca și cum ar fi auzit gândurile bobului, o rămă își făcu drum într-acolo și deschise prin stratul tare de pământ un coridor, chiar pe măsura bobului.

Uimit, bobul își adună ultimele forțe și se înalță mai departe. În sfârșit ieși la suprafață. Soarele îl aștepta. Bobul de grâu, radiind de bucurie, își înalță brațele în semn de recunoștință și, deodată, în jurul lui își văzu frații și prietenii de care fusese atâta vreme despărțit.

Aceștia, ca și el, purtau acum haină nouă, de sărbătoare – HAINA ÎNVIERII!

Pr. Ioan Gînscă

**Cu prilejul Sfintelor Sărbători ale Învierii Domnului,
ÎPS Mitropolit Serafim, PS Episcop Sofian și ostenitorii Centrului eparhial
adresează preoților și credincioșilor noștri tradiționalul salut:**

Hristos a înviat! și Sărbători fericite!

INFORMAȚII

Din agenda Părintelui Mitropolit Serafim

3 și 5 april. 2013 - slujește Liturgia Darurilor mai înainte sfințite la Nürnberg.

6 april. - slujește Taina Sf. Maslu și predică la Parohia din Darmstadt (Pr. Gheorghe Bularcă).

7 april. - slujește Sf. Liturghie și predică la Parohia Koblenz (Pr. Mircea Deac). Participă la agapă. După masă, participă în Domnul din Limburg, unde se află o bucată din lemnul Sfintei Cruci, la o slujbă în cinstea Sf. Cruci. Mai mulți preoți (români, ruși, greci, germani...) au venit special cu credințioșii lor pentru a se închina lemnului Sf. Cruci (peste o mie).

10 și 12 april. - slujește Liturgia Darurilor mai înainte sfințite Nürnberg.

14 april. - slujește Sf. Liturghie și predică la Parohia Ingolstadt (Pr. Adrian Vasilache). Participă la agapă.

17 april. - slujește Liturgia Darurilor mai înainte sfințite Nürnberg și Denia Canonului Mare.

19 april. - slujește Liturgia Darurilor mai înainte sfințite, Taina Sf. Maslu și Denia Acatistului Bunei Vestiri la Nürnberg.

20 april. - slujește Taina Sf. Maslu și predică la Parohia Gummersbach.

21 april. - slujește Sf. Liturghie și predică la Parohia Siegen (Pr. Liviu Dărăban). la parte la agapă.

23 april. - Sf. Mc. Gheorghe - slujește Liturgia Darurilor mai înainte sfințite și predică la Nürnberg.

24 april. - slujește Liturgia Darurilor mai înainte sfințite la Nürnberg.

26 april. - slujește Liturgia Darurilor mai înainte Sfințite, Taina Sf. Maslu și animă Seara duhovnicească lunară la Nürnberg.

28 april. - Floriile - slujește Sf. Liturghie și predică în Catedrala din Nürnberg.

Din agenda P.S. Episcop Sofian

2 April. - se întâlnește cu preotul sârb Slobodan Milunovic din München.

6 April. - Participă la conferința susținută de D-na Lidia Stăniloae la Capela Sf. Siluan.

7 April. - Slujește Sf. Liturghie și predică în biserica Alte Haidhauser Kirche.

11 April. - Sf. Ierarh. Calinic - Dimineața săvârșește Liturgia Darurilor înainte-sfințite la Capela Sf. Siluan, iar seara, Acatistul Sf. Ierarh Calinic.

12 April. - Săvârșește Taina Sf. Maslu la Parohia Nașterea Domnului împreună cu P.C. paroh Pr. Alexandru Nan; susține conferința: "Cum trăim credința ortodoxă astăzi?"

14 April. - Slujește Sf. Liturghie la parohia Sf. Pahomie de la Gledin, Villaverde-Madrid, împreună cu P.S. Timotei, episcopul Spaniei și Portugaliei.

17 April. - Săvârșește Denia Canonului Mare la Capela Sf. Siluan.

19 April. - Împreună cu alți clerici din München și împrejurimi, săvârșește Denia Acatistului la Capela Sf. Siluan.

21 April. - Slujește Sf. Liturghie și predică la Berna (paroh P.C. Laurențiu Precup) cu prilejul hramului parohiei.

23 April. - Sf. Mucenic Gheorghe - Săvârșește Liturgia Darurilor înainte-sfințite la Capela Sf. Siluan. Însoțit de P.C. Pr. Mircea Basarab, are o întâlnire cu referenții ecumenici ai Bisericii Evanghelice, Michael Martin și Ulrich Zenker.

24 April. - Săvârșește Sf. Liturghie a Darurilor înainte-sfințite la Capela Sf. Siluan cu participarea profesorilor și studenților de la facultatea de teologie.

28 April. - Duminica Floriilor - Slujește Sf. Liturghie și predică la biserica Sf. Ioan Botezătorul din München.

RUMĂNISCHE ORTHODOXE METROPOLIE
FÜR DEUTSCHLAND, ZENTRAL- UND NORDEUROPA

Fürther-Str.166- 168 D-90429 Nürnberg
Tel.: (49)0911/ 3236910; Fax: /3236912
E-Mail: mitropolia@mitropolia-ro.de
Internet: www.mitropolia-ro.de

Abonament:15.50 Euro/ anual (inclusiv porto)
Bankverbindung: Liga Bank EG
Kontonr.: 116 78 04 BLZ: 750 903 00